

La rang de artă

Evelin L. Ș. Andrei

Te-ai născut pentru-a fi muză și a da lumii culoare, a o face să vibreze ca un copil ce se-amuză că-și permite să sfideze culmile nemărginirii. Râd de mine toți martirii, c-am riscat cu-atâta drag a mă stinge-n ciuda firii, că n-am pus picioru'-n prag devenind călău iubirii, când aceasta-i nebunească. M-ai făcut să simt ocară fiecărui gură cască ce visează să-nflorească trandafir — în al meu loc. Tind să mă-ncred în noroc, — că te am și, totodată, să dau cu bâta în baltă, tot punând paie pe foc. Zău c-aș vrea s-o iau din loc, când te simt cât ești de coaptă — tocmai bună de cules! Și tot aceasta m-ar face să mă-ntorc grăbit din mers. Știrbești biată rațiune, când îi pui în brațe raiul, arătându-i altă lume, astfel nimicindu-i graiul. Nu există imposibil când te afli tu la cârmă. Când te simte, se îndreaptă chiar și gura ce se strâmbă din ură fără-ncetare. Existența ta e soare și nu sunt simple impresii. Doar privește-n jurul tău cum iau naștere expresii, care, până s-apari tu, exprimau durere, moarte... le lipseau complet lumina, reflectau eclipsă, noapte. Orișicine ar jura că tinzi a le ști pe toate! Numai să nu fie orb, sau cu inima de piatră, altfel n-ar putea nega c-ai ajuns la rang de artă. Nu știu ce vrajă ciudată ai făcut asupra lumii, de au început să creadă în tine chiar și păgânii. Iar dacă privesc la mine... m-ai pus în rând cu nebunii de când m-ai făcut să-ți pun la picioare ce-am mai bun, inima, cât și rațiunea... Tocmai asta e minunea, căci nu m-așteptam vreodată să pot fi, la rândul meu, transformat în pură artă.